

καὶ τὰ σφαιρώματα οὐ συμκεπέπτεται ; πά-
 λιν, ψυχθέντος ἢ παρὰ φύσιν τῆ χειμῶνος.
 φθλον αἶα ὅτι τῆ θέρους μάλλον. καὶ γὰρ τὰ ὑ-
 γρὰ σήπτται μάλλον ἅπαντα τῆ θέρους. διὸ
 τότε δεῖ ἅπαντα λείπειν. διὰ τούτου δὲ ἡ οὐκ ἀρχαῖοι
 πῶτε οὕτως ἔλεγον. καὶ διὰ τὴν αἰετὴν τῶ σώ-
 ματος ρέοντος, καὶ τῆς δόξασθῆς γινωσκῆς ἐκ
 τῆς σφαιρώματων, οὐ νομίζετο τὸ σῶμα, ἐὰν
 μὴ ἀφῆσθῃ ἢ ὅτι ἐλάττων ἔκκρισις ; ὅταν
 γὰρ ἐξ ὑγροῦ μεταβάλλῃ εἰς αἴερα, πλείον γί-
 νεται ἐξ ἐλάττωνος. τὸ γὰρ ὑγρὸν διακρινόμενον,
 πλείον. ὡς πλείονι χροῖον ἢ ἔκκρισις. διὰ τὸ
 πῦτο, καὶ ὅτι δι' ἐλάττωνων πόρον ἢ ἔκκρισις
 ὄσιν. ἢ πὶ τὸ γλίχρον καὶ τὸ κοιλῶδες, καὶ μὴ
 τῆ ὑγροῦ ἐκκρίνεται, διὰ τὴν κατὰ μίξιν μὴ
 δὲ τῆ πνθίματος, ἀδωαταῖ. μάλιστα δὲ τῆ
 ὄσιν τὸ λυποῦν. διὸ καὶ οἱ ἔκκρισις τῆ ἰδρωτων
 κουφίζουσι μάλλον, ὅτι συμκεῖ ἀγροισ τῶτο,
 αἰτε παρὰ χεῖρας καὶ σωματῶ δέξεται ὄντες. καὶ
 ἢ τῆ μὴ σαρκὶ πύρον ὁ τόπος εἶται, ἐν ᾧ τὸ
 γλίχρον καὶ τὸ κοιλῶδες ὡς ἔργον μετασῆ-
 σαι τῆ δὲ κοιλίᾳ, ἐργῆς. ἢ γὰρ ἐν αὐτῇ ἐργ-
 γίνεται, ἢ πλησίον διὸ καὶ διεξέχεται ἀλλ-
 λως. καὶ διὰ τὴν ἰδίον ἰδρωσιν ἐν αὐτῇ τῆ
 πονεῖν, ἢ αἰέντες ; ἢ ὅτι πονοῦντες μὴ, παι-
 ὄσιν. πεποιτικότες δὲ, πεποιτικασιν, εἰκότως
 οὐκ ἐκκρίνεται πλείον. ὅτε μὴ γὰρ γένεται, ὅτε
 δὲ ὄσιν. ἢ ὅτι πονοῦντων ὑδρ, συγκρίνονται
 τῆς σαρκὸς οἱ πόροι, διὰ τὴν κατὰ μίξιν τῆ
 πνθίματος. ὅταν δὲ αἰκόσιν, ἀνοίρονται ; διὸ
 καὶ τὸ πνθίμα κατεργοντες, ἢ πον ἰδρωσιν.

A nec excrementa concoqui possint, cum ca-
 lum contra naturam frigeat? Igitur per æ-
 statem potius mouendum, quippe cum hu-
 mores per æstatem potius omnes putre-
 scere soleant: quapropter exhauriendum
 tunc est, vt etiam veteres omnes authores
 hac eadem de causa censent. 22 Quare
 cum corpus assidue fluat, efflux utique ipse
 de excrementis proueniat, corpus leuari
 non possit, nisi sudauerit? An quia minus
 excernitur, quam satis sit? Cum enim ex
 humore mutatur in aerem, plus de minori
 existat, necesse est. Humor enim quicun-
 que, copiosus, cum se discernit, redun-
 dat, diutiusque ob eam rem profecto ex-
 cernitur. Lenta item, glutinosaque excre-
 menta, vt cum humore propter mistio-
 nem excerni possunt, ita cum spiritu ne-
 queunt: quæ quidem res maxime officere
 potest. Hinc etiam vomitus magis, quam
 sudores, corpora leuant, quoniam ea ipsa
 excrementa educunt, vt qui crassiores, cor-
 pulentioresque sint, vtque cum carni qui-
 dem procul is locus sit, qui lentam illam,
 glutinosamque materiam continet: ita-
 que non sine magno negotio dimouendi
 datur facultas. Ventri autem è vicino est:
 aut enim in eo consistit, aut propè. Quo
 fit, vt difficilè queant aliter educi. 23 Cur
 minus inter laborandum sudamus, quam
 cum relaxati labore quiescimus? An quo-
 niam cum facimus, laboramus, cum feci-
 mus, laborauimus? Igitur plus tunc ratio-
 ne excernitur. Alterum enim fieri est, al-
 terum esse. An quia cum laboramus, car-
 nis foramina retento spiritu obserantur?
 Cum autem relaxauimus, aperiuntur?
 Quo fit etiam, vt spiritu retento minus sud-
 dare possimus. 24 Quam obrem non in
 currendo, agitandoque corpus, sed postea,
 quando cessatum est, plus sudoris euadat?
 An riuus quemadmodum manu, vel ali-
 quò fluens, vndique aqua obstructa se col-
 litit, relaxatque, demum copiosior pro-
 fluit, quam antè: sic etiam inhiberi eadem
 à spiritu potest, vt in vase, cui nomen cle-
 psydra, atque etiam in vesica. Coercetur
 enim, detineturque intus humor à spiri-
 tu. Pari igitur ratione, cum corpora mo-
 tu vehementiori citantur, spiritus intus
 circumuenitur, coerceturque: itaque ven-
 næ etiam distenduntur, ac intumescunt,
 cum humor se educere nequeat. Quod
 cum vniuersus coerceatur, spiritu post re-
 laxato, vniuersus erumpat necesse est.

καὶ διὰ τὸ ὅταν πῶσιν, ἢ πον ἰδρωσιν ὅταν
 φεγγόντες ; ἢ διὸ τὰ σατῖα ὅταν αὐτῶ τὴν
 χροῖοντα, καὶ διαφρεῖ ἀπογῶρος ἐμπροσθῶν

25 Cur si quis cum biberit, cibum su-
 mat, minus sudet? An quoniam cibus in-
 gestus, humorem attrahit quasi spongia